

Katy Regan

Als ik auto had kunnen rijden
was ik nu niet zwanger
(van mijn beste vriend)

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Proloog

Twee minuten wachten, staat er. Twee minuten en beng! Je leven staat op zijn kop. Stel je voor. Ho, nee. Bij nader inzien, doe toch maar niet. Laten we rustig blijven, diep ademhalen en ons concentreren. Ik doe mijn horloge af. Het is zo'n waterdicht duikhorloge. Prima om eieren mee te koken en bij te houden hoe lang mijn moeders monoloog aan de telefoon duurt terwijl ik iets anders aan het doen ben.

Nooit gedacht dat ik het hiervoor zou gebruiken.

Ik stel het in: twee minuten. De cijfers gloeien op in het donker, tellen af naar mijn lot. Zou het kunnen? Als ik echt dacht dat ik het was, zou ik toch wel een andere plek hebben gekozen dan een zelfreinigend toilet ergens in het midden van SE1 om zo'n ingrijpende ervaring door te maken.

1:45

Het was maar één keer. Eén keertje. Van de keren dat we het sowieso hebben gedaan – dat we dachten dat... hoe zal ik het zeggen... dat we het aan Jims onfeilbare timing konden overlaten en ervoor gaan.

1:40

Maar je hebt ervoor gaan en ervoor gaan, nietwaar? En hoe meer beelden ik van die nacht voor me zie als filmopnamen die versneld worden afgespeeld, hoe meer ik denk dat het er niet best uitziet voor ons.

1:35

Om te beginnen heb je het standje. O shit. Ik op mijn rug met mijn benen om zijn nek geslagen in de meest sperma-ontvankelijke houding aller tijden, op dag zestien (ik kan het weten, ik heb wel duizend keer geteld) van mijn cyclus.

1:00

En dan is er het slipje: zwart satijn met dichtbindstrikjes aan de zij-kanten, op een werkdag nog wel. Ik bedoel maar, wat voor slet ben ik? En het feit dat ik geen rijbewijs heb. Als ik maar kon rijden, had dit allemaal voorkomen kunnen worden. Als mijn moeder me op mijn zeventiende gewoon rijlessen cadeau had gegeven zoals alle moeders ter wereld doen, als ze me gewoon had vertrouwd, niet had aangenomen dat ik een nog niet gebeurd ongeluk was (letterlijk), dan was ik naar huis gereden, veilig naar huis en had ik om elf uur waarschijnlijk in een zeer onverleidelijke onderbroek in bed gelegen in plaats van op mijn rug met mijn benen om de nek van Jim Ashcroft.

0:40

Alstublieft God, ik smeeek het U. Ik mag niet zwanger zijn. Ik heb niet eens een vriendje. Jim en ik zijn gewoon goede vrienden. Zo goed dat we, dat geef ik toe, op vrijdagavond, als we er een te veel op hebben bij elkaar in bed belanden als een knuffelpartij een goed idee lijkt, maar toch, we zijn alleen 'goede vrienden'.

0:27

Dat weet ik omdat we na elke keer (en voor de goede orde: dat zijn er te veel om te kunnen spreken van een incident, en te weinig om te kunnen spreken van een relatie) niet het hele weekend bij elkaar blijven. We gaan niet samen naar het tuincentrum en praten niet met lieve stemmetjes met elkaar aan de telefoon. En ik heb absoluut nog nooit namens hem een cadeautje voor zijn moeder gekocht.

Als we bij elkaar zijn blijven slapen, staan we op en gaan we ieder ons weegs. Ik naar mijn meidenhuis in Islington en Jim naar zijn vrijgezellennest in Zuid-Londen. Twee singles, twee uiteinden van Londen, twee verschillende levens. Dus je begrijpt dat als deze test positief is, het niet bepaald de familie Robinson wordt.

0:15

Maar het hoeft maar één keer raak te zijn, hè? Stel nou dat de man met wie ik heb besloten een gokje te wagen een superzaadje had? Zo'n verhipt onaangepaste zaadcel die, als de massa de ene kant op draaft, zich eigenwijs op zijn staartje omdraait en met vlinderslag de andere kant op zwemt met de kreet '*Vive la révolution!*' Dat zou typisch iets voor Jim zijn. Dat is de grootste onaangepaste vrije geest die ik ooit heb gekend. En eentje is genoeg. Eén zaadje, één kans, één moment, waarna alle momenten in je leven voorgoed veranderen. Maar goed...

0:07

Straks weten we meer...

0:05

Ik pak het staafje.

0:04

Ik hou het bij het licht van mijn mobieltje.

0:03

Ik kijk er nu naar en lees het koortsachtig af, zoals ik vroeger tussen de duizenden namen zocht naar mijn tentamencijfers op het prik-bord.

0:02

Ik kan me alleen maar concentreren op mijn bonkende hartslag, maar ik kijk ernaar, klem het ding in mijn hand en ik probeer het goed te zien...

0:00

Piep, piep, piep.

Het is waar! Het is zo! Er staan twee streepjes! Twee...!

O. Nee.

Maar dat niet.

Het is niet waar. Want er staan twee streepjes, maar geen kruis. Dat betekent dat hij negatief is. Geen baby. Dank u, Heer.

1

‘Zeven weken voordat ik uitgerekend was, ging die sukkel op één knie toen ik stond af te wassen. We hebben in het gemeentehuis van Lancaster ja gezegd, met de dame van de snoepwinkel als getuige en Eddie met een narcis in zijn knoopsgat. Net toen we ons huwelijk in een B&B in Lytham St Anne’s wilden consumeren, braken mijn vliezen. Eddie heeft het Joel nooit vergeven dat hij dat moment had uitgekozen, en Joel is nu drieëndertig.’

Linda, 56, Preston

Ik heb altijd gedacht dat naar bed gaan met je beste vriend op twee verschillende manieren kan uitpakken. Of het wordt een regelrechte ramp waarvan je vriendschap nooit meer herstelt. Of het wordt een openbaring. Je vraagt je af waarom je dit in hemelsnaam niet eerder hebt gedaan.

Ik had de eerste optie al meegemaakt: Gavin Stroud op Manchester University in 1998. Gavin was mijn beste vriend tijdens de cursus Frans, tot het moment van opperste waanzin – rond het vierde bier-tje, het punt waarop ik kennelijk altijd geloof dat ik onweerstaanbaar ben voor alle leden van de andere sekse. Dat is ook het punt waarop ik naar bed had moeten gaan; een waardige aftocht. Maar nee, ik was op het punt waarop ik besloot dat Gavin Stroud hoorde te weten dat mijn Frans in de slaapkamer stukken beter klonk en dat ik er erotisch uitzag als ik op *Purple Rain* danste. We gingen naar mijn kamer op de campus, trokken de oranje met bruine gordijnen dicht en schonken het ene glas witte wijn na het andere voor elkaar in. De contouren van zijn gezicht werden bij elk glas waziger, net als mijn beoordelingsvermogen. Na een uur *Purple Rain* op repeat en nog een uur proberen de erectie van een ladderzatte Gavin lang ge-

noeg overeind te houden om hem een condoom om te doen, werd de drank ons te veel en vielen we in slaap. Toen ik wakker werd met een hoofd dat voelde alsof iemand er met een grasmaaier overheen was gegaan en zijn mee-eters onsmakelijk scherp in beeld waren, wist ik dat ik een grote, grandioze, nee... kolossale fout had gemaakt. De vijf minuten lopen naar ons eerste college die dag waren zo ongeveer de meest tenenkrommende van mijn hele leven. Hoe kun je normaal doen als je de nacht hebt doorgebracht met een gevecht met de onwillige penis van je (ik kan nu wel zeggen) *éx*-vriend? Echt. Daarna wordt het nooit meer wat.

Maar met Jim is het anders. Seks met hem is nooit rampzalig, ook al is het ook nooit wereldschokkend geweldig. Het is gewoon lekker. Alsof je na een ijskoude dag in een warm bad stapt of een briefje van twintig pond in je spijkerbroek vindt.

We hebben elkaar in november 1997 leren kennen, op de tweede verdieping van Rylands Library van Manchester University, waar we ons allebei door ons allereerste essay Engels heen werkten voor Kritische Theorie (eerder kritische idioterie). Als achttienjarige was ik op dat moment tegelijkertijd in de wolken en doodsbang vanwege mijn officiële onafhankelijkheid. Jim was twee jaar ouder en zag eruit alsof hij al zijn hele leven op eigen benen stond. Hij zat tegenover me over *De dood van de auteur* van Roland Barthes gebogen, net als ik (en waarschijnlijk alle andere eerstejaars studenten Engelse Literatuur). Maar het was de diepe frons waar ik om moest lachen. Daaruit sprak opperste en volledige verbijstering. Precies wat ik voelde!

‘Snap jij er net zoveel van als ik?’ vroeg ik in de hoop dat deze jongen, wiens benen zo lang waren dat zijn voeten onder de tafel bijna de mijne raakten, ook toe was aan een beetje afleiding.

Jim keek op.

‘Je bedoelt onwijs weinig?’

‘Dat bedoel ik!’

Hij glimlachte breed.

‘Laten we het zo zeggen,’ zei hij. ‘Als die onzin over *De dood van de auteur* betekent dat de inhoud van een tekst alleen maar van de interpretatie van de lezer afhangt, dan heb ik een probleem, want ik heb geen flauw idee waar die maffe fransoos het over heeft.’

‘Ik ook niet,’ fluisterde ik terug. ‘Ik dacht dat ik boeken zou bestuderen, literatuur – je weet wel, romans. Ja toch?’ Jim lachte. ‘Maar

het is alleen maar structuralisme zus en post-structuralisme zo, semiotologie...'

'Semiotologie,' verbeterde hij.

'Ja, dat bedoel ik,' zei ik, ineens in verlegenheid gebracht.

Dat was het begin, we raakten aan de klets. Hielden twee uur lang onze mond niet meer. We besloten het voor gezien te houden en gingen uiteindelijk een biertje drinken omdat we geen van beiden konden doorgronden waar Barthes Simpson, zoals we hem die dag hadden genoemd, het over had en we te gezellig met elkaar aan het praten waren. Toen ik vanuit de sociëteit de frisse novemberlucht in stapte, had ik het idee dat we die middag een geheim hadden ontrafeld, Jim en ik. Van het leven, waarschijnlijk, of misschien kwam het alleen door het bier. Maar hoe goed het ook tussen ons klikte, ik viel die dag niet op Jim. Nog steeds niet, en misschien is daarom de seks nog nooit erg bijzonder geweest. Niet dat Jim geen lekker ding is, integendeel; hij is gewoon mijn type niet. Hij is graatmager, heeft een bleke huid en donker haar dat aan de zij- en bovenkant van zijn hoofd uitstaat door allerlei dubbele kruinen. Hij heeft mooie, volle lippen – die hem soms wel een beetje sloom doen lijken; een forse, geprononceerde neus – wat aantrekkelijk is bij een man, vind ik altijd; en groene, glinsterende ogen die hij zo ver dichtknijpt als hij lacht dat ze bijna verdwijnen. Maar ik heb nooit de neiging gehad om hem de kleren van het lijf te rukken.

Dus als je op de dag dat we elkaar leerden kennen (of welke dag dan ook van de acht jaar en zes maanden vóór onze eerste kus, laat staan vrijpartij) tegen me had gezegd dat James Ashcroft en ik ooit af en toe samen het bed in zouden duiken, dan had ik je nooit gelooft. Maar zo staan de zaken wel en het is vooral raar omdat ik niet snap waarom het zo lang heeft geduurd. Tot een warm weekend in mei vorig jaar, om precies te zijn.

Het moest een weekend ploeteren worden om de caravan van mijn ouders een schoonmaakbeurt te geven. Het ding stond met ongeveer vijftig andere caravans op een kleine camping in Whitby, dat als een verdwaald schaap tegen de rotswand lag. Ik had beloofd hem grondig aan te pakken voor de honderd pond die mijn vader me had beloofd, en Jim was de enige die ik kende die een boormachine had. Maar zodra we daar aankwamen, hadden we meer het gevoel dat we op vakantie waren dan dat we hard moesten werken.

Ik heb bier nog nooit zo lekker gevonden als uit dat eerste glas dat

ik, volledig uitgeput, met Jim aan het eind van de eerste dag dronk. We zaten op een bankje voor een pub in het dorp – de Flask and Dolphin – een plek met prachtig uitzicht over de haven, waar meeuwen zo dik als ganzen krijsend om ons heen hupten. Ik herinner me de zurige azijngeur van fish-and-chips in de lucht, het rustgevende dobberen van de boten, de warmte van de zon op mijn borst en het gevoel dat ik in geen eeuwen zo gelukkig was geweest. Ik vertelde hem over de vakanties die ik als kind in Whitby had doorgebracht. Hij vertelde me over de eindeloze zomers waarin hij vastzat in Stoke-on-Trent, vier op een rij speelde en zich te pletter verveelde.

Het eerste biertje werd gevolgd door een tweede, een derde en een vierde, tot het ineens donker was en we werden omringd door torens lege glazen en er een prettige spanning in de lucht hing.

Jim zuchtte. ‘Wat geweldig,’ zei hij, en hij hief zijn gezicht op naar de zon. ‘Dit was de leukste dag die ik in tijden heb meegemaakt.’ Toen keek hij me aan, liet zijn hoofd tegen de muur rusten en voegde eraan toe: ‘Met jou.’ En het was helemaal niet raar. Ik kreeg niet dat gevoel dat ik er de volgende ochtend spijt van zou hebben. Ik zette mijn glas neer, gooide mijn benen over zijn knie en kuste hem eens goed, alsof we al twintig jaar een relatie hadden en dit zo’n zeldzame romantische avond was die bij uitstek geschikt was om het vuur nieuw leven in te blazen.

We hadden nu gezoend, ach wat – nu leek seks in de caravan een logische volgende stap. Naderhand zaten we op het strand te praten tot het water roze kleurde door de zonsopkomst. ‘Ik heb nog nooit iemand als jij ontmoet,’ zei Jim. ‘Ik denk dat ik met jou intiemer ben dan met wie dan ook.’ En op dat moment had ik precies hetzelfde gevoel.

Toen ik de volgende ochtend mijn ogen opendeed, streepjes zonlicht op het gebloemde dekbedovertrek zag vallen en de Noordzeewind door de ramen floot, voelde ik me op een vreemde, haast heerlijke manier thuis en ontspannen.

Ik weet nog dat ik Jim hoorde mompelen: ‘Ja, Jarvis, dat zat er al die tijd aan te komen, hè?’ Hij stond in zijn palmboomboxer koffie in te schenken in twee mokken waar stukjes uit waren. En ik was het met hem eens. ‘Zo voorspelbaar als wat,’ was wat ik van onder het dekbed vandaan mompelde.

Als je elkaar genoeg waardeert om goede vrienden te zijn, en je bent van verschillende geslachten, dan is de kans groot dat het een

kwestie van tijd is. Dat wil niet zeggen dat er geen consequenties aan vastzitten. Na een blik op het slagveld toen ik die ochtend eindelijk opstond zag ik dat mijn beha over de rugleuning van een stoel hing en mijn slipje met het kruis naar boven over de trekhaak van de caravan. Overal op de grond lagen cd's die we in onze dronken feeststemming overhoop hadden gehaald, en niet één in zijn hoesje. We hadden gedanst op Take That, George Michael en op Billy Joel, godbetert. Ik had mezelf duizend keer zo erg voor schut gezet als toen met Gavin Stroud, en toch schaamde ik me helemaal niet.

Ik weet niet wat ik na die nacht nou eigenlijk verwachtte. Volgens mij had ik een relatie wel willen proberen, maar ik was ook als de dood dat dat onze vriendschap zou bederven. Uiteindelijk nam Jim die beslissing voor me, en ik zou liegen als ik zei dat ik niet een beetje teleurgesteld was.

Ik belde hem maandag, de avond nadat we waren teruggekomen. 'Ik heb een fantastisch weekend gehad,' zei ik. Goede opening, vond ik. Misschien is dit wel het moment waarop hij zegt dat hij het roepend me me eens is en me uit vraagt.

Of niet.

'Ik ook,' giechelde hij. 'Ik heb in een deuk gelegen. Ik heb vooral goede herinneringen aan jouw optreden op *Relight My Fire* in je onderbroek.'

Geweldig, dacht ik. Heb ik weer. Zou het misschien kunnen dat ik niet de juiste signalen heb gegeven?

Maar misschien was het niet zo erg. Misschien is er een reden dat we ons helemaal niet schaamden voor onze fratsen. We hadden zo weinig schaamte dat we er een jaar later min of meer een gewoonte van hadden gemaakt om het 'gewoon te doen' als we zin hadden in een ongebonden wip.

'Je moet het zien als een manier om de lol nog wat langer te laten duren,' zei Jim altijd, meestal naakt, wat het er niet echt beter op maakte, 'net alsof je na sluitingstijd naar een nachtcafé gaat.'

En mij komt het ook goed uit, want volgens mij weet ik niet wat ik wil. En eerlijk gezegd kan ik hem ook niet helemaal volgen. Ik weet alleen dat Jim Ashcroft en ik de grens hebben overschreden. We hebben niet langer iets puur platonisch, maar zijn ook geen minnaars. We zijn gewoon twee verwarde zielen die wat ronddollen op de im-

mense, uitgestrekte savanne die ook wel bekendstaat als het Grijs Gebied.

De zwangerschapstress ligt nu een week achter me en eigenlijk is het maar goed dat het bij de stress is gebleven, want ik lijk er sindsdien een dagtaak van gemaakt te hebben om met mensen naar de pub te gaan. Dat is de vloek van de ongebondenenen, heb ik altijd gedacht. Zonder smoes – geen flat/bruiloft/hond om voor te sparen – wordt er van ons, de Vrije Vogels, verwacht dat we aan alles meedoen.

Neem nu vanavond. ‘Ik bega een moord als ik me niet vanavond nog kan bezatten,’ zo luidde Vicky’s rasperige dreiging door de hoorn die ik in een aanval middagmoetheid tussen mijn hoofd en het bureau had gelegd. Dylan had de muren behangen met macaroni met kaas, zei ze, en Richard was – na een dag hard werken in London Zoo, waar hij kinderen vertelde over de paargewoonten van kamelen – thuisgekomen waar hij zijn eigen tweebenige neushoorn in een vlaag peuterwoede door de kamers zag walsen en zijn lieve vrouwtje opgekruld als een cobra aantrof, klaar om toe te slaan.

Ik ben dol op Vicky, en dat is vreemd omdat het niet echt liefde op het eerste gezicht was. Als ik terugdenk aan de eerste keer dat we elkaar ontmoetten, toen ze zich voorstelde op haar manier van ‘dit ben ik en als het je niet aanstaat lazer je maar op’, moet ik tot mijn schande bekennen dat ik me voelde verschrompelen van teleurstelling.

Hoe kon ik, Tess Jarvis, eigenaresse van:

- Oldskool-sportschoenen (een hele collectie)
 - Nieuw (maar met geraffineerd sleetse look) leren jack
 - De hele collectie van Bob Dylan
 - *Ministry of Sound: The Annual*, delen twee en drie (want op mijn achttiende ben ik zowel gewild intellectueel als doorsnee genoeg, snap je)
 - Poster van Che Guevarra (want ik ben geïnteresseerd in andere landen en politiek)
 - Obsessieve belangstelling voor Ewan MacGregor
 - Gewoonte af en toe wat wiet te roken, wat binnenkort gepromoveerd zal worden naar dagelijks gebruik,
- nu hopen een kamer te delen met Victoria Peddlar, eigenaresse van:
- Pluizige pinguïnpantoffels

- Nepdesignersweaters gedragen op stonewashed spijkerbroeken (een hele collectie)
- Alles van Take That
- *That's What I Call Power Ballads*, deel één, twee en drie
- Poster van Patrick Swayze (want Vicky Peddlar trekt zich van niemand iets aan)
- Obsessieve belangstelling voor *Dirty Dancing*
- Bescheiden horoscoopleesgewoonte, wat binnenkort gepromoveerd zal worden tot borderline verslaving.

Maar het was waar en ik was er kapot van. Vooral nu ik net een meisje had leren kennen dat Gina heette die haar kamer al had omgedoopt tot rookhoofdkwartier. Een kamer die ik dolgraag met haar wilde delen. Gina was het coolste meisje van onze campus en zat altijd vol wilde plannen, elke avond weer. Ze had een woeste bos krullen die ze in twee lage staartjes droeg, had een drakentatoeage op haar buik, zei vaak 'cool, man' en had een waterpijp. En alsof dat nog niet genoeg was om een onschuldige eerstejaars bijna te laten betalen om maar haar vriendin te mogen zijn, had ze ook nog eens hordes vriendinnen van de kostschool die allemaal even cool waren als zij.

Het sprak vanzelf dat dat Peddlar-meisje de eerste paar dagen op de universiteit geen blik waardig werd gekeurd.

'Van Rich mag ik vanavond uit... ik moet alleen iemand hebben om mee te gaan en raad eens? Jij bent de gelukkigige!' riep Vicky boven Dylan uit. Ik vind het niet erg, Vicky inspireert me vaak tot onbaatzuchtige daden van vriendschap. Toen ze aan het bed gekluisterd lag in het ziekenhuis, zevenendertig weken zwanger, met olifantenenkels en een bloeddruk die de pan uit rees, doorkruiste ik heel Londen om haar het enige te brengen wat haar zwangerschapslusten kon bevredigen: gefrituurde aubergines op een zilveren dienblad (nou ja, plastic, dan).

Ik was er al snel achter dat dit meisje uit Huddersfield een veel diepere bodem had dan je zou denken. Ze kon bijvoorbeeld behoorlijk wat achteroverslaan. Daar had een jeugd in de pub van haar ouders voor gezorgd. Ze had ook echt talent, en ik heb altijd gevonden dat wie dan ook met zoiets hoge ogen gooit.

Ik zal de laatste avond van de introductiedagen, de avond van de talentenjacht in het Owens Park nooit vergeten. Vicky stond op, in

haar Benetton-sweater en zwaaide haar vaalblonde staartje op haar rug. Ze pakte de microfoon in de ene hand, had in de andere een pint cider en begon te zingen. Het was *Cry Me a River* en het klonk echt briljant. Niemand verroerde zich of zei een woord; iedereen staarde naar dat meisje, die vierkante meid die ineens werd bezeten door de geest van Ella Fitzgerald. Ze zong het nummer uit, zette de microfoon op de tafel, sloeg de rest van de cider achterover en ging zitten. Vijf seconden lang was iedereen met stomheid geslagen, behalve Gina, die naast me 'god, jesus' fluisterde. Toen begonnen we te klappen; eerst langzaam, en toen werd het een applaus op orkaansterkte. Het was briljant, onvoorstelbaar en bezorgde me kippenvel, en zelfs op dat moment wist ik, hoe dom, egocentrisch en onervaren ik toen ook was, dat je zo'n doorleefd nummer niet zo kon zingen als je zelf niet dingen had meegemaakt die ik, zo wist ik instinctief, niet had meegemaakt. Dingen zoals je moeder die wegloopt met een man die haar zoon kon zijn en een halfjaar later aan eierstokkanker overlijdt; dingen als zien hoe je vader van een joviale pub-eigenaar verandert in een kluizenaar met zelfmoordneigingen; dingen als je kleine broertje bijna in je eentje opvoeden en in je vaders pub zingen om wat bij te verdienen. Dus er was inderdaad meer over Victoria Peddlar te vertellen. Gina viel uiteindelijk ook voor Vicky, en in die tijd konden we heel wat van elkaar leren. Gina en ik leerden Vick hoe ze haar huid moest verzorgen, hoe ze haar geweldige boezem kon accentueren met andere dingen dan sweaters en gewoon een onverantwoordelijke tiener moest zijn – dat had ze min of meer overgeslagen. En Vicky was, denk ik, onze surrogaatmoeder als we er één nodig hadden. Altijd degene met een plan en de beste middeltjes tegen een kater. En vergeleken bij alles wat ze in haar korte leven al had meegemaakt, verzonk het wakker worden naast een of andere enge sukkel zonder dat je je iets van de avond ervoor kunt herinneren natuurlijk in het niet. 'Luister, er zijn geen doden gevallen, toch?' zei Vicky dan, terwijl ze op mijn bed zat en ik uit schaamte onder mijn dekbed lag te kreunen. 'En je moet het positief bekijken, je bent tenminste niet zo dronken geweest dat je in je broek heb gescheten.' (Sinds een meisje dat Julianne Breeze heette, echt zo dronken was geweest dat ze in haar broek had gepoept, was dat de maatstaf geweest waaraan we onze schandelijke gebeurtenissen afmaten. Per slot van rekening kon niets ooit zo erg zijn als dat.)

Na twee weken waren Gina, Vicky en ik nagenoeg onafscheidelijk.

Eind november had ik Jim ingebracht en waren we een hechte ben-
de. Of, zoals mijn vader het uitdrukte: ‘iets waar je rekening mee
moest houden.’

Ik was dol op mijn vrienden, ik verafgoodde hen, en dat doe ik nog
steeds. Vanavond vraagt een van hen me om gewoon mee te gaan
naar de pub, op haar eerste babyvrije avond in weken, om op een
donderdagavond in alle rust een paar biertjes te drinken. Meestal
doe ik niets liever, maar vanavond kan ik wel wat hulp gebruiken. Ik
heb Jim nodig.

Van: tess.jarvis@giant.co.uk

Aan: james.ashcroft@westminster.edu.uk

Peddler heeft bier nodig. Ik heb slaap nodig. Help?

Het duurde maar een paar seconden voor ik een antwoord in mijn
inbox zag floepen, wat betekende dat Jim in de docentenkamer
was.

Van: james.ashcroft@westminster.edu.uk

Aan: tess.jarvis@giant.co.uk

*Helaas, heb spannende date. Ik kan het eerste uur het leed komen
verzachten, maar daarna moet ik ervandoor. We gaan naar het Zwa-
nenmeer?! (help)*

Bij de gedachte aan Jim die naar de stervende zwaan kijkt, terwijl hij
zich afvraagt wat het beste moment is voor een biertje en een vrij-
partij moet ik stilletjes lachen. Maar een uur lang bijstand is beter
dan niets, dus ik bel Vick terug en zeg: ‘Ik ga mee.’

2

‘De dag dat we met Jen en Ming uit China thuiskwamen was de gelukkigste dag van ons leven. Ik was vierenveertig. We hadden al twintig jaar geprobeerd kinderen te krijgen en hadden nu de halve wereld rondgereisd om een baby te adopteren. Drie maanden later had ik een routineonderzoek vanwege mijn polycystische eierstokken. “Mevrouw Freed,” zei de dokter met een doodsbleek gezicht. “Wist u dat u zwanger was? Van een tweeling?”’

Jenny, 46, Southampton

Daar zit ik dan, voor de vijfde avond op rij aan de boemel, in de Coach and Horses in Soho, een warme, rokerige pub die naar vochtige jassen en verschaald bier ruikt, met mijn beste vrienden, Vicky en Jim.

‘Wijn voor de dame, een Stella voor meneer in de hoek,’ zeg ik terwijl ik Jim zijn bier doorgeef.

‘O, dank je, je bent een schat.’ Hij slaat de helft in één slok achterover. ‘Chaucer en pubers van veertien, daarvoor ga ik elke keer weer voor de bijl, echt.’

‘En Jimbo,’ zegt Vicky, die een groot glas wijn voor zichzelf inschenkt. ‘Hoe komt het dat jij met je minnares, of is het je vriendin...?’ Jim kreunt bij die woorden, ‘hoe komt het dat ze het klaarspeelt je naar het *Zwanenmeer* mee te krijgen? Toen we naar *Les Misérables* waren geweest, zei jij, en ik citeer: “Het waren gewoon een hoop oude vrouwen die maar met enorme bierkroezen over het podium heen en weer bleven stampen.”’

Jim kijkt op van zijn glas bier, met een schuimsnor op zijn bovenlip. Ik trek een wenkbrauw op.

‘Echt?’ zegt hij oprecht ongelovig. ‘Sorry, Vick. Wat onbenullig.’

‘Al goed – ook al was het mijn verjaardag, als ik het me goed herinner – maar goed, je hebt de vraag nog niet beantwoord.’

‘Welke vraag?’

‘Hoe komt het dat je naar het ballet gaat als je nog niet eens van musicals houdt?’

‘Ik heb geen hekel aan musicals,’ zegt Jim, nerveus aan de kraag van zijn jack pulkend. ‘Ik vind ze alleen niet allemáál leuk.’

‘En van welke musicals hou je wel?’ vraagt Vicky. Ik zie dat ze geniet van haar ondervraging.

‘*Chicago*,’ zegt Jim schouderophalend.

‘*Chicago*?’ sputtert Vicky.

‘Ja, *Chicago*. Je weet wel, de musical waar ze een gangsterfilm van hebben gemaakt.’

‘Met al die vrouwen in jarretellen en kousen, bedoel je?’ doe ik mee.

‘Die bedoel ik,’ zegt Jim met een knipoog.

Vicky knikt wijs.

‘Ah, ja,’ zegt ze. ‘Dat kun jij wel waarderen, ja.’

Jim kijkt ons aan, lacht kort en wendt dan hoofdschuddend zijn blik af.

Dat is zijn ‘docentengezicht’. Het zegt: word nou eens volwassen. En het irritante is, het staat hem eigenlijk wel. Wij hebben allemaal het stadium ‘ik wil leraar worden’ doorgemaakt (gedreven door fantasieën over op tafel staan en inspirerende speeches afvuren, net als Robin Williams in *Dead Poets Society*) en zijn er weer uitgekomen, maar Jim heeft het echt gedaan. En hij is een natuurtalent. Zozeer zelfs dat hij na nog geen drie jaar Engels geven aan kleine monsters op de Westminster City School hoofd van de vakgroep is geworden. Jim kan over Shakespeare praten alsof hij het over *Neighbours* heeft: hij weet waar hij het over heeft, is echt enthousiast over zijn onderwerp en weet desondanks te voorkomen dat hij als een betweter klinkt. Nou ja, meestal.

‘Luister,’ zegt Jim vermoeid. ‘Dit is een lieve meid, en toevallig vindt ze ballet leuk en ze vindt mij leuk en wil dat ik meega. Sinds wanneer mag een man niet wat cultuur tot zich nemen, en waar zijn we hier eigenlijk mee bezig? Een inquisitieondervraging?’

‘Nee, het klinkt alleen alsof het toch je vriendin is, als je met haar naar het ballet gaat omdat zij het zo leuk vindt.’ Ik geef hem een speelse por. ‘Onbaatzuchtigheid is het eerste symptoom van echte liefde, zou ik zeggen.’

Vicky slaat omstandig haar armen over elkaar.

‘Daar zal Annalisa niet blij mee zijn,’ zegt ze behulpzaam.

Annalisa is iets zeldzaams: een vakantieliefde die een vakantieliefde is gebleven. Jim heeft haar een paar jaar geleden tijdens een mannenvakantie in Rimini leren kennen. Sindsdien hebben ze een ‘verhouding’ (die erop neerkomt dat ze elkaar trakteren op een portie ongebonden lol als hij in Italië is of zij in Londen).

‘Hou er toch over op.’ Jim laat zich tegen zijn rugleuning vallen. ‘Annalisa zou het toch niets kunnen schelen, bovendien is Claire echt een schat van een meid, maar hoeft ze net zo min als ik een serieuze relatie. Jullie twee zijn gewoon jaloers. Ik heb een afspraakje en ik ga iets interessants doen. Intussen zitten jullie in deze waarde-loze tent over make-up en menstruatie te praten. Waarschijnlijk.’

Dat doen we vaak, wij vieren, elkaar op de kast jagen. Soms vergeet ik dat ik met Jim naar bed ben geweest. Dat hij me naakt heeft gezien, in allerlei compromitterende standjes. Ik vergeet dat hij mijn borsten heeft gestreeld, met me in bad is geweest en commentaar heeft geleverd op mijn ontspannen houding ten aanzien van ontharen. Het is alsof we experts zijn in compartimenteren. Als we samen in bed bezig zijn, zijn we teder en intiem. Zo niet, dan zijn we gewoon vrienden. Niet meer en niet minder. Gewoon vrienden.

Ik kijk Jim aan.

‘En wat trek je aan voor deze belangrijke afspraak?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik bedoel, wanneer ga je je omkleden, je weet wel, om je uitgaanskleren aan te trekken?’

Jim bekijkt zijn outfit. Dan kijkt hij Vicky aan. Hij kijkt echt een beetje gekwetst. Eigenlijk wil ik een arm om hem heen slaan.

‘Dit zijn mijn uitgaanskleren,’ zei hij. ‘Dit doe ik aan.’

‘Dat meen je niet,’ zeg ik. Vicky proest het uit en sproeit gebakken scampi’s in het rond. ‘Het is ballet, Jim. In die kleren sta je zo weer op straat.’

‘Hoezo? Wat is ermee aan de hand?’

‘Je ziet eruit als een kruising tussen Austin Powers en een raver.’

‘O, hou toch op, Tess. Hij ziet er best uit. Toch, Jimbo?’ Vicky legt een arm om zijn schouders en probeert niet te lachen.

Jim kijkt mij aan.

‘Wat zeg je?’ vraagt hij met opkrullende mondhoeken. ‘Dit is een

puik colbert, zal ik je vertellen. Een Ellesse, geen rommel van Top Man. Dit is echte top.'

Vicky en ik doen het bijna in onze broek. Jim heeft dat colbert al sinds ongeveer 1991. Dat waren zo'n beetje de nadagen van Ellesse.

'Waar zijn je fluitje en je pilletjes?' zeg ik voor de gein. 'En dat brandgat van die sigaret zal ook nog wel in de achterkant zitten.'

Jim steekt zijn onderlip naar voren en speelt pruilend het spelletje mee.

'Kom maar, hoor, ik maak maar een grapje,' zeg ik, en ik sla mijn arm om zijn nek en trek zijn hoofd tegen het mijne. 'Je ziet er cool uit. Echt. Een beetje... wat zal ik zeggen? Sportief noncha met een snuffe jaren zeventig.'

We lachen alle drie maar hij ziet er inderdaad cool uit, op een eclectische Jim-manier. Het is een mengeling van decennia, met dat Ellesse-jasje, het T-shirt zonder mouwen uit de jaren zeventig en zijn ribbroek, maar mannen die er niet zo'n moeite voor doen hebben iets, en Jim maakt zich niet bepaald schuldig aan moeite doen voor zijn uiterlijk. Jim doet niet zozeer aan mode maar trekt soms toevallig iets uit de kast dat 'in' is.

Jim staat op, trekt de rits van zijn jasje dicht en zegt dat hij gaat. 'Nou, bedankt, moderedactie,' zegt hij. 'Maar nu ga ik op zoek naar verfiind gezelschap. Een vrouw die weet hoe ze zich moet gedragen, een vrouw die een trendy stijl weet te waarderen.'

Uit de jukebox klinkt Kylies *Spinning Around*. Jim loopt wiegend naar de bar en wiebelt met zijn smalle kontje.

'Ziet er goed uit, Ashcroft!' roep ik hem na. 'De dame zal je niet kunnen weerstaan!'

Daarop giet hij de rest van zijn pint naar binnen, zet zijn glas op de bar, geeft het V-teken en schiet de deur uit. Ik kijk hem na. Met zijn handen in zijn zakken en zijn hoofd gebogen loopt hij op zijn Reebok Classics met verende tred over de stoep.

Als ik me weer omdraai, zit Vicky me aan te staren.

'Wat is er?'

'Je glimlacht,' zegt ze.

'Is dat zo?'

'Ja, je zit echt te glimlachen.'

Daar gaan we weer.

Een avond uit met Vicky heeft wel wat van die film *Groundhog Day*. Vanaf het moment dat ik binnenkom tot het moment dat zij de

nacht in loopt en op het nippertje de laatste trein naar Beckenham haalt, weet ik precies wat er komt: zo veel flessen rood als we maar op kunnen en het onvermijdelijke ‘maar eigenlijk ben je stiekem verliefd op Jim, hè?’

Vicky heeft een gigantische zwakke plek voor Jim. ‘Dus zijn jullie twee gewoon neukmaatjes? Ik bedoel, zien jullie het zelf zo?’ vraagt ze, en ze kijkt me over haar wijnglas heen aan.

Die vreselijke term heeft ze ongetwijfeld van een of ander vaag programma over seks dat wordt gepresenteerd door Jenny Eclair, maar er zit wel iets in: ‘vrienden die het met elkaar doen.’ Maar we zijn het niet, tenminste niet in mijn ogen, omdat ‘neukmaatjes’ de indruk wekt dat het alleen maar om de seks gaat en niet zozeer om de vriendschap. Bij Jim en mij is het juist het tegenovergestelde. ‘Neukmaatjes (als er al ooit zoiets vreselijks heeft bestaan) gaat het om de seks als je even zin hebt zonder de emotionele complicaties die erbij komen kijken als je echt om iemand geeft,’ zeg ik tegen haar. ‘En ik geef echt om hem, ik ben gek op hem.’

‘Dat wéét ik toch,’ zegt ze overdreven nadrukkelijk alsof ik doof ben. ‘En hij is ook helemaal stapelgek op jou, ja, jou.’

‘Maar niet op die manier,’ zeg ik, en ik staar in mijn glas. Ik voel me nooit op mijn gemak als ze hierover begint. ‘Hoe teleurstellend het ook is – echt waar, ik vind het ook teleurstellend, het is niet op die manier. Jim en ik zijn gewoon vrienden. Vrienden die af en toe met elkaar naar bed gaan en dat waarschijnlijk beter niet konden doen, ja ja, ik weet het. Maar toch zijn we gewoon vrienden.’

Vicky schudt verslagen haar hoofd.

‘Vreemde vrienden, als je het mij vraagt.’

En zo ging het maar door. Tot ik tegen middernacht de kroeg uit strompelde, de frisse nachtlucht in, zonder de illusie dat ik binnen een uur thuis zou komen.

Ik besloot de taxi te laten staan en door Soho te lopen om een bus op Oxford Street te pakken.

Soho is ’s nachts echt een unieke belevenis. Het lijkt op de set van een musical in West End. Het is er een en al leven, licht en geluid. Als ik over Old Compton Street loop, zie ik de homo’s voor de Franse patisserieën zitten, met de benen over elkaar geslagen, het sjaaltje strak om de nek gewikkeld, met een espresso aan de lippen. Uit de kelders rijst stoom op van de laatste vaat van die avond en het barpersoneel gaat zitten voor een welverdiend biertje.

Ik steek Dean Street over, naar Wardour Street, zigzag tussen de drommen mensen door die in de rij staan voor de nachtcafés, de besloten clubs en restaurants.

Dit gedeelte van Londen is de speeltuin voor de vrije vogels. Een zone voor degenen die nog geen beslissingen hoeven te nemen, bij wie de levensomstandigheden nog in ontwikkeling zijn, voor degenen die nog aan het spelen zijn.

En nu ben ik nog aan het spelen. Maar ik heb het vreemde gevoel dat voor mij het spel bijna uit is, dat zo dadelijk de bel gaat en ik een aantal beslissingen zal moeten nemen en zal moeten uitzoeken wat ik nu eigenlijk van het leven wil.

De gedachte dat ik vorige week zwanger van Jim had kunnen zijn, is bespottelijk. Bovendien, op het moment dat ik die test in mijn hand had, had de potentiële vader een date, net als vanavond, en dat kan toch eigenlijk niet?

Ik was toen sterk in de verleiding om ‘hallo, toekomstige vader’ te sms’en. Als wraak voor het feit dat hij lekker aan de boemel was en ik op een zelfreinigend toilet aan een zenuwinzinking bezweek.

Maar uiteindelijk kon ik het niet. ‘Het is negatief,’ sms’te ik. ‘Je gaat vrijuit.’

Ik kreeg pas een reactie van hem toen ik een uur later bij de bar van Camden Head stond: ‘Goddank. En jij wilde me wijsmaken dat dat buikje een baby was.’

Brutaal monster! Samen de verantwoordelijkheid dragen, ja ja.

Ik loop Wardour Street in, waar een kudde twintigers staat; de jongens allemaal met heftige gelkapsels en strakke spijkerbroeken, de meisjes met zwoele, half geloken ogen. Ze zwalken zingend en lachend over straat. Een van de meisjes zit op de schouders van een jongen die vast haar vriendje is, haar slanke armen in de lucht en een flesje bier in de hand. Nog high van de Londense sfeer denk ik: zo waren wij ook. Zo hebben Jim, Gina, Vicky en ik ook gelopen, van de ene bar naar de andere laverend, daarna naar iemands huis, nog meer bier, misschien wat drugs, niemand die aan de volgende dag denkt, meesters in het overleven van een werkdag zonder slaap.

We gaan er nog steeds voor (zelfs Vicky, van wie ik soms vermoed dat ze een orgaan zou doneren voor een goede avond uit). Maar soms heb ik het idee dat ik in een roes vol gas door het grootste deel van de jaren tussen de twintig en de dertig ben gesjeesd, en nu ik bijna dertig ben nog steeds in een roes vol gas voortraas, terwijl ik

eigenlijk zou moeten afremmen, of tenminste beginnen te kijken waar ik heen ga.

‘Volgende vraag,’ zegt Gina, die haar bikinibovenstukje verschuift. Haar borsten wiegen in het water als deegballetjes in de pan. ‘Marcus?’

Marcus likt aan de joint in zijn hand en steekt hem in zijn mond, waarna hij naar Gina gebaart om de aansteker.

‘Oké,’ zegt hij, ‘ik heb een goeie. Wat is het ergste wat je ooit in een interview hebt gezegd?’

Jasper trekt met veel gesis een biertje open.

‘Ik heb een interviewer eens gevraagd wanneer de baby zou komen,’ mompelt hij van onder zijn hoedje.

‘Wat is daar mis mee?’ vraag ik.

‘Ze was niet in verwachting.’

Ik doe het bijna in mijn broek van het lachen. Ik weet niet waarom, het is gewoon het beeld van Jasper in een interview – hij een interview – dat ineens een giller is. Jasper is kunstenaar. Hij doet ‘installatiekunst’. Ik wil mensen die echt kunstenaar zijn niet belachelijk maken, mensen die echt installaties maken. Maar in Jaspers geval moet je het vertalen als ‘werkloos’.

Oeps, daar gaat mijn beschouwende stemming die door mijn verhelderende wandeling door Soho is opgeroepen. Het is nu twee uur ’s nachts en ik lig in de jacuzzi met Gina (nu mijn huisgenoot), haar huidige bedgenoot Jasper en een man die ik nog nooit heb gezien. Dat is de laatste dagen maar al te vaak het geval; ik hoef niet per se, het gebeurt gewoon. Het is een van de risico’s die een jacuzzi in de kelder met zich meebrengt.

Gina en ik hadden niet gepland om zo lang samen te wonen; dat is ook ‘gewoon gebeurd’. In ons tweede en derde studiejaar woonden we met zijn vieren in een huis in Rusholme. Toen we waren afgestu-deerd verhuisden we allemaal naar het centrum. Jim haalde zijn onderwijsbevoegdheid, en omdat hij nu echt werk had deed hij een aanbetaling op een flat. Het geld daarvoor had hij opgespaard met zijn baantje als verkoper van doosjes reliëfkaarten met teksten als ‘voor mijn liefste’ erop. Gina, Vicky en ik trokken in Linton Street 21 in het trendy Islington, en dat was dan dat.

Op dat moment had ik walgelijk veel documentaires gezien over mensen met monsterlijk grote gezwellen en wilde ik mijn diploma

journalistiek halen om dergelijke mensen over zulke dingen te interviewen. Ik dacht dat ik het had gemaakt nu ik in die hippe wijk woonde en aan het begin stond van een carrière in de media. Het probleem was alleen dat ons huis, met zijn afbrokkelende stoepje en het hekwerk voor de ramen, net het Hammer House of Horrors was tussen allemaal elegante, witte, voorname stadspanden. Maar we hielden van dat huis. En we hielden bijna evenveel van onze huisbazin. Mevrouw Broke-Snell liet om de dag haar haar föhnen en deed alleen boodschappen in Harrods Food Hall. Jammer dat ze niet net zo veel zorg besteedde aan haar onroerend goed als aan zichzelf, maar zij had in elk geval het lumineuze idee gehad (en was onverstandig genoeg geweest) om een jacuzzi te laten installeren. En zie daar: de jacuzzi!

De jacuzzi is ongetwijfeld het beste populariteitsmiddel aller tijden. Compleet met houten betimmering, massagestralen en een laag schimmel die aan de buitenkant woekert. Linton Street 21 is altijd dé afterpartypleisterplaats geweest voor hele hordes mensen, die met hun zeepvoeten van de gang naar het souterrain lopen en weer terug, om in onze jacuzzi te verschrompelen en dronken gesprekken te voeren over hoe het over vijf jaar met ons zal gaan. Het probleem is dat die vijf jaar nu om zijn. Je zou denken dat de nieuwigheid er wel af zou zijn om diepzinnige gesprekken in ons zwemgoed te voeren, maar we liggen nog steeds te weken.

Hoewel Jim mijn kamer heeft gebruikt toen ik in 2002 op reis ging – zijn eigen flat had hij verhuurd voor de broodnodige contanten –, is het altijd een uitgesproken meidenuis geweest. Toen beging Vicky (in elk geval in Gina's ogen) de ultieme misdaad: niet alleen trouwde ze met Richard, maar ze kreeg ook nog eens kinderen met hem. Het was natuurlijk te verwachten, maar toch hadden Gina en ik niet gedacht hier bijna tien jaar later nog te zitten. Gina was er zelfs zo van overtuigd dat ze door een van haar vriendjes gevraagd zou worden bij hem in te trekken, dat ze twee jaar lang geen bed kocht.

En ik dacht dat ik allang weg zou zijn, getrouwd, wonend in een appartement met tuin, maar we zitten nog steeds hier en betalen de huur met z'n tweeën zodat we geen huisgenoot erbij hoeven te nemen. Gina gaat nog steeds uit met eikels (het soort dat het na twee weken over samenwonen heeft maar haar na vier weken dumpst).

En ik rommel lekker door, opgevrolijkt door af en toe een vrijpar-

tij met Jim, en vraag me af hoe het komt dat ik op mijn achtentwintigste als een oudere jongere leef.

Als ik ben bijgekomen van mijn lachbui besef ik dat Gina me zit aan te staren. Gina houdt er niet van als mensen om haar vriendjes lachen, ook niet als ze zelf met de grappen zijn begonnen.

‘Tess heeft een nog beter verhaal, hè Tess?’ zegt ze speels. ‘Wat is het ergste wat jij ooit in een interview hebt gezegd?’

Daar gaan we weer. Gina vindt het prachtig om dit verhaal te pas en te onpas op te laten dissen. ‘Moet het?’ kreun ik.

‘Ja, het moet. Het is briljant. Vertel op.’

‘Ik heb eens tegen het hoofd van een pr-bedrijf gezegd dat ik vloeiend Italiaans sprak,’ zucht ik. ‘Dat had helemaal geen kwaad gekund als ik niet voor mijn examen was gezakt.’ Iedereen wacht op de clou. ‘En zij geen Italiaanse was geweest.’

Gina klapt genietend in haar handen. ‘Prachtig! Ik lig elke keer in een deuk! Het zou nog niet zo erg zijn,’ zegt ze tussen haar schaterlach door, ‘maar dat mens heette wel Luisa Vincenzi!’

Ik moet toegeven: het is om je te bescheuren.

Pas als Marcus onder water begint te voetjevrijen kom ik tot mijn positieven en besef ik dat ik als een gedroogde pruim ben verschrompeld en verschrikkelijk dronken ben. Als ik uiteindelijk veilig en wel mijn slaapkamer heb bereikt, is het na drieën in de ochtend. Ik stap in bed, laat mijn hoofd op het koele kussen zakken en adem langzaam en diep uit. Buiten hoor ik nog auto’s langszoeven. Ik hoor motoren ronken. Londen is klaarwakker en feest door. Ik weet niet hoe ik morgen mijn bed uit moet komen of hoe ik een werkdag moet doorkomen op vier uur slaap.

Wat ik ook niet weet, is dat er zich ergens in mijn binnenste cellen aan het vermenigvuldigen zijn en er een nieuw leven begint.